

dette Forhold ændres ved den nu paabegyndte Revision af Retsplejeloven. Jeg vil henstille til det Udvalg, der faar med denne Sag at gøre, ogsaa at tage det Spørgsmaal op til Behandling, saaledes at man kan faa en tilfredsstillende Ordning paa dette Punkt. Den Ordning, der er i Øjeblikket, er efter vor Formening i høj Grad utilfredsstillende og uretfærdig overfor Købstæderne.

Pürschel: Naar jeg har bedt om Ordet ved denne Lejlighed, er det ikke for at gaa ind paa alle de mange Bestemmelser, som Lovforslaget indeholder, og alle de mange Betragtninger, som har været gjort gældende her under Forhandlingerne, og som jeg i og for sig kunde have Lyst til at gøre nogle Bemærkninger til, men jeg har bedt om Ordet for at gøre nogle Bemærkninger om nogle enkelte Spørgsmaal, hvor jeg har tænkt, at det, jeg kunde have at sige i Kraft af de Erfaringer, jeg sidder inde med, maaske kunde have nogen større Interesse.

For det første vil jeg sige til den højtærede Justitsminister, at jeg tror ikke, at Tiden kan siges at være moden til det, der her er foresøgt, nemlig hvad jeg vil kalde en endelig Revision af Retsplejeloven. Ved endelig Revision forstaar jeg ikke det, at man nu for al Fremtid skulde have givet Loven dens endelige Form, men jeg forstaar derved, at man nu skulde have slaaet fast, hvorledes den for en lang Aarrække skulde se ud. Dertil tror jeg, at man mangler de fornødne Erfaringer. Og man mangler dem ikke mindst paa det vigtige Spørgsmaal, Retternes Organisation, fordi man, siden Loven traadte i Kraft, stadig har lavet om paa Fordelingen af Sagerne mellem Retterne og derfor egentlig ikke har et eneste Normalaar at henvise til for at slutte, hvorledes Sagernes Antal vil fordele sig paa de forskellige Retter.

Den foreslaaede Optrykning af Loven har naturligvis nogen Værdi. Jeg tror dog, at man er tilbøjelig til at overvurdere den, fordi man jo har Hjælpemidler af ret billig Art, ved hvilke man kan sikre sig, at man ikke begaar nogen Fejl med Hensyn til, hvad der er gældende Ret paa dette Omraade. Men jeg nævner dette Spørgsmaal, fordi jeg gerne vil have den højtærede Justitsminister til, som hans Forgænger gjorde det, at gøre Rede for de Principper, man vil lægge til Grund for Optrykket. Der har i sin Tid været ført en ret bevæget Diskussion om dette Spørgsmaal, og der foreligger fra Indenrigsministeriet Eksempler paa Optryk af Love, som jeg tror nok maa siges at have vakt nogen Forbavselse ude iblandt

Jurister. Jeg haaber, at Justitsministeriet under den højtærede Ministers Ledelse, hvis det faar Bemyndigelsen, vil anlægge et andet Synspunkt, end Indenrigsministeriet i sin Tid havde anlagt. Jeg vil herom tillade mig at henvise til de Bemærkninger, jeg i sin Tid gjorde ved Behandlingen af det sidste større Forslag, der var fremme om Revision af Retsplejeloven, Bemærkninger, der findes i Rigsdagstidende for 1924, Spalte 2874.

Jeg sagde før, at man ikke kunde have nogen sikker Viden om, hvor mange Dommere det var nødvendigt at have, fordi man ikke har nogen sikker Viden om, hvorledes Sagernes Antal vil stille sig i Fremtiden, eller blot en nogenlunde sikker Formodning derom. Det gør, at det for det første er vanskeligt at bestemme Underdommernes Antal; og det gør ogsaa, at det er vanskeligt at bestemme Landsdommernes Antal, og dér vil jeg særlig fremhæve, at det forekommer mig, at den Organisation af Landsretterne, som Justitsministeren har foreslaaet, er meget uheldig. En Fordeling af Landsdommerne til Vestre Landsret med en Præsident og 11 Medlemmer vil ikke give nogen økonomisk Ret — økonomisk i den Forstand, at den er billig i Forhold til det Arbejde, den udfører. Saaledes som det nu er: 1 Præsident og 12 Medlemmer, er det muligt til Stadighed at have 4 Afdelinger derovre, og det er muligt at supplere disse Afdelinger i Tilfælde af midlertidigt Forfald ved Forflyttelse fra en Afdeling til en anden. Faar man en Præsident og 11 Dommere, vil det sige, at man kommer ned paa 3 Afdelinger, og det vil igen sige, at man til Stadighed maa have 2 Dommere gaaende, som man anvender til Supplering. Jeg kan tænke mig, at den højtærede Minister vil gøre visse Indvendinger mod dette, men jeg trøster mig til, at jeg skal kunne møde hans Modargumenter med mindst lige saa gode Argumenter som dem, han vil være i Stand til at fremføre.

I denne Forbindelse vil jeg ogsaa beklage, at Ministeren vil lade Adgangen til at konstituere i Landsretterne blive indskrænket, medens der derimod skulde indføres en Beføjelse til at konstituere Dommere i Højesteret. Man bør efter min Mening — det samme blev ogsaa udtalt af vort Partis Ordfører — gaa den stik modsatte Vej. Ved Landsretterne bør man have en Beføjelse til Konstitution, fordi Sagernes Antal dér — hvis man skal dømme efter de altsaa noget upaalidelige Erfaringer, man har — vil kunne være ret varierende, hvorfor det er ønskeligt at have en vis